

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ali Hazelwood

Love, Theoretically

Copyright © 2023 by Ali Hazelwood.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2024

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-287-1
COBISS.SR-ID 152420873

LJUBAVNA TEORIJA

ALI HEJZELVUD

Prevela s engleskog
Slavica Marković

Stela

Za sve moje čitaoce koji su bili uz mene od samog početka,
pa sve do današnjeg dana.

Adam i Oliva se pojavljuju u ovoj knjizi samo zbog vas. ♥

PROLOG

U ŽIVOTU SAM ISKUSILA KAJANJE, STID, MOŽDA ČAK I DODIR NEIZRECIVE BOLI. Ali ništa, apsolutno ništa nije me pripremio za ovo poniženje. Našla sam se u tuš-kabini, pripijena uz arogantnog starijeg brata momka s kojim sam u lažnoj ljubavnoj vezi proteklih šest meseci.

Ovo je dno dna epskih razmera. Pogotovo u kompletu sa saznanjem da me *Džek Smit* upravo *spasava*. Kada me uhvati za struk da me okrene u skućenom prostoru, onako neverovatno jak, ne znam šta je gore: činjenica da su njegove ruke jedino što me sprečava da se prostrem po podu, ili sramotna količina zahvalnosti koju osećam prema njemu.

„Smiri se, Elsi”, govori, osorno kao i uvek, ali i nekako umirujuće, dok su mu usne prislonjene uz moj obraz. Blizu je – previše blizu. Ja sam blizu – previše blizu. Ni približno *dovoljno* blizu? Kada bi me barem smrt sada odnela. „I prestani da se vrpoljiš.”

„Ne vrpoljim se, Džek”, kažem i vrpoljim se.

Ali nakon sekunde samo odustanem. Zatvorim oči. Opuštim se na njegovim grudima. Osećam njegov miris u nozdrvama, i to mi vraća zdrav razum. I pitam se koja me je od milion mojih glupih životnih odluka dovela do ovog trenutka.

1.

TALASI I ČESTICE

TOKOM SVIH VIŠIH RAZREDA OSNOVNE ŠKOLE, MOJI KOSTIMI ZA NOĆ VEŠTICA zasnivali su se na dualizmu svetlosti.

Pravila sam ih tako što sam markerom iscrtavala gomilu krugova i cikcak linija po tatinim belim majicama namenjenim za bacanje u smeće. Iz sadašnje perspektive, autentičnost kostima bila je toliko neznatna da čak ni profesor fizike nije uspevao da pogodi šta oni predstavljaju. Ipak, to me nije uznemirilo. Šetala sam hodnicima i u glavi slušala glas Bila Naja dok na predivan način objašnjava kako svetlost može istovremeno da bude dve različite stvari, u zavisnosti od onoga šta drugi žele da vide: i čestica – foton, i talas.

Izgledalo je kao dobra ideja i navelo me da se zapitam mogu li i ja da se sastojim od dve – zapravo, ne samo od dve već od bezbroj Elsi.

Svaka od njih bila bi kreirana, prilagođena i pažljivo odabrana da predstavlja određenu ličnost. Tako bih svima dala ono što žele, ono što im je od mene potrebno, nešto za čime žude, a oni bi mi uzvratili time što bi pokazali da im je stalo do mene. Prosto kao foton.

Zanimljivo je kako su moja karijera u fizici i moja karijera u udovoljavanju drugima započele otprilike u isto vreme. Kako mogu da povučem pravu liniju od trenutka kada sam pročitala knjigu *Kvantna fizika za bebe* do mog trenutnog posla. Zapravo, do *oba* moja trenutna posla. Do onog svakodnevnog, u kojem gotovo ništa ne zarađujem osmišljavajući teorije iz oblasti fizike koje objašnjavaju zašto se mali molekuli grupišu poput zlobnih devojčica tokom ručka u školskoj kantini. I do onog drugog, u kojem... Do onog drugog, u kojem se pretvaram da sam neko drugi, a taj je makar dobro plaćen.

„Čika Pol će ponovo da nas spopada za seks utroje”, kaže mi Greg, a njegov nežni smeđi pogled pun je izvinjenja. Ne kolebam se. Ne pokazujem nervozu. Ne zgražavam se pri pomisli na čika Polov smrdljivi dah i masnu kosu očešljanu na razdeljak koja me podseća na stidne dlake.

Možda se ipak malo zgrozim. Ali prikrijem to uz osmeh i reći: „U potpunosti razumem”, izgovorene krajnje profesionalnim tonom.

„Uz to”, nastavlja i prolazi rukom kroz svoje neuredne kovrdže, „tata je nedavno razvio vrlo ozbiljnu intoleranciju na laktozu, ali odbija da smanji unos mlečnih proizvoda. Što bi moglo da izazove neželjene...”

„Gastrointestinalne situacije.” Sasvim razumljivo. I ja bih se opirala odricanju od sira.

„A moja rođaka Izi poznata je po tome što postane fizički agresivna kada se neko ne slaže s njom u vezi s književnom vrednošću *Sumrak sage*.”

To mi privuče pažnju. „Da li je za ili protiv?”

„Protiv”, kaže Greg mračno.

Volim *Sumrak sagu* čak više i od sira, ali mogu da se uzdržim od svoje tirade o tome zašto bi Alis i Bela trebalo da ostave sve te idiote i pobegnu zajedno ka svetlijoj budućnosti punoj ljubavi.

Ekipa Belis zauvek.

„Razumem.”

„Elsi, ja ti se unapred najiskrenije izvinjavam. Baka slavi devedeseti rođendan. Čitava porodica će biti tu.” Uzdahne, a vazduh iz njegovih pluća liči na beličasti dim u tami ledene januarske noći u Bostonu. „Mama će biti u svom najgorem izdanju.”

„Ne brini.” Pritisnem zvono na vratima kuće Gregove bake dok mi usne krasi ohrabrujući osmeh. Unajmio me je da budem njegova lažna devojka i dobiće onakvu Elsi kakvu želi: blagu, ali i pomalo sklonu komandovanju. Domino damu koja ne voli da maše bičem – ali može, ako je potrebno. „Jesi li zapamtio naš signal za prevremeni odlazak ako nešto krene po zlu?”

„Uštinem te za lakat dva puta.”

„Reći ću da mi nije dobro i odmah ćemo pobeći. A kada čika ponudi trojku, otvoreno ću natuknuti da imam gonoreju.”

„Sumnjam da će to obeshrabriti čika Pola.”

„A genitalne bradavice?”

„Hm. Možda?” Greg protrlja slepoočnicu. „Jedina dobra stvar je što će mi i brat biti tu.”

Ukočim se. „Džek?”

„Da.”

Glupo pitanje. Greg ima samo jednog brata. „Čini mi se da si mi rekao da ne dolazi?”

„Otkazana mu je poslovna večera.”

Zastenjem u sebi.

„Šta je bilo?”

Sranje, zastenjala sam naglas. „Ništa.” Nasmejem se i stisnem mu mišicu kroz kaput. Greg Smit je moj omiljeni klijent i neću dozvoliti da mu se večeras dogodi ništa neprijatno. „Pusti mene da se pozabavim tvojom porodicom, važi? Uostalom, za to me i plaćaš.”

Zaista jeste tako. I svakoga dana sam zahvalna zbog toga što nikada nisam morala da mu objašnjavam pravila. Mnogi od mojih klijenata se više ili manje otvoreno pitaju koje druge usluge možda nudim, iako su uslovi za korišćenje usluga aplikacije *Lažnjak* prilično jasni. Pročiste grlo, protrljaju bradu i pitaju: „Šta *tačno* podrazumeva ova... tarifa za lažnu devojku?” Često sam u iskušenju da prevrnem očima i šutnem ih u jaja, ali trudim se da se ne uvredim, da se ljubazno osmehnem i kažem: „Seks *ne* podrazumeva.”

Takođe – da odmah odgovorim na standardna dodatna pitanja – nema ljubljenja, trljanja, nema bezobraznih stvari, svlačenja, analnog, oralnog seksa, masturbacije, niti bilo koje druge vrste seksualne aktivnosti za čije postojanje možda nemam saznanja. Ne dozvoljavam da piške po meni, niti da mi maze stopala, ne dozvoljavam orgazme u svojoj blizini i ne pomajem u njihovom dostizanju.

Ne mislim da je išta u svemu tome loše – zanimanje „seksualna radnica” je sasvim legitimno, i osobe koje se time bave zaslužuju isto poštovanje kao balerine, vatrogasci ili upravnici investicionih fondova. Ali pre deset meseci, kada sam odbranila doktorat iz oblasti teorijske fizike na Univerzitetu Nortistern, pretpostavljala sam da ću do sada imati pristojno plaćen posao u nekoj akademskoj instituciji. Nisam mogla *ni* da zamislim da ću s dvadeset sedam godina plaćati račune za vodu tako što ću pomagati odraslim muškarcima da se pretvaraju da imaju ljubavni život. A ipak, evo me, glumim lažnu devojku kako bih otplatila studentske kredite.

Ne želim da ubijam ničiji optimizam, ali počinjem da sumnjam u tvrdnju da život uvek krene u onom smeru u kojem ti želiš. Evo šta me je dovelo do toga da izgubim veru: neverovatan broj situacija u kojima sam bila unajmljena da projektujem ideju

kako je klijent šarmantno, druželjubivo, emocionalno dostupno ljudsko biće, sposobno da održi srednjoročnu vezu s drugom jednako funkcionalnom odraslom osobom, da bi... E sada, razlozi zbog čega to rade su različiti. Nikada nisam pitala Grega zašto je Kerolajn Smit toliko opsednuta idejom da njen tridesetogodišnji sin mora da ima partnerku. Na osnovu delića razgovora koje sam načula prilikom boravka u svetu imperije Smitovih, pretpostavljam da ima veze s ogromnim imanjem koje će biti u igri kada gospođa baka premine, i s uverenjem da bi, ako obezbedi prvo praunuče, imao veću verovatnoću da nasledi... crevo za polivanje bašte ukrašeno dijamantima, pretpostavljam?

Ti bogataši. Ni u čemu se ne razlikuju od nas.

Ali Gregova radoznala mama ipak je mnogo bolja opcija od njegovog brata, koji je problematičan zbog mnogih stvari o kojima nije vredno razmišljati. Iskreno, olakšanje mi je što je *ona* moj večerašnji prioritet. Što znači da, kada se otvore vrata rezidencije Smitovih, usredsređujem se samo na nju: uzdržanu ženu srca napravljenog od PVC-a koja uspe istovremeno da nas poljubi u vazduhu, popravi Gregu frizuru i ugura nam dve pune čaše vina u ruke.

„Kako se snalaziš u svetu finansija, Gregori?“, pita Kerolajn svog sina. On popije polovinu svog pića u jednom gutljaju – verovatno zbog toga što joj je ranije objašnjavao da se uopšte ne bavi finansijama. Minimum četiri puta. „A ti, Elsi?“, dodaje i ne čeka odgovor. „Kako je u biblioteci?“

Prateći smernice *Lažnjaka*, ne govorim svojim klijentima ništa o sebi – ni svoje prezime, ni koji je moj pravi posao, niti šta mislim o korijanderu (vrlo je ukusan, ako volite da jedete sapun). I to je, otprilike, suština lažne devojke. Na početku mi je izgledalo sumnjivo da muškarci plaćaju usluge lažne devojke u doba Tindera i Pornhaba, a naročito da plaćaju moje usluge

– usluge neupadljive Elsi Hanavej, školskog primera prosečnosti. Prosečne visine. Prosečne smeđe kose i očiju. Prosečnog nosa, zadnjice, stopala, nogu, grudi. Lepušaste, naravno, ali na prosečan, neupadljiv način. Ipak, moja prosečna prosečnost savršen je prazan šablon za popunjavanje. Prazno platno za slikanje. Ogledalo koje odražava samo ono što drugi žele da vide. Komad tkanine od kog se može sašiti... bilo šta. Sigurna sam da je do sada već svima ova metafora postala jasna.

Elsi koju Kerolajn Smit želi je osoba koja može da se uklopi s ljudima što koriste fensi reči, koja nije dovoljno privlačna da bi ulovila nekog boljeg od Grega, i koja ima dovoljno razvijen majčinski osećaj da se brine o sinu kojeg Kerolajn možda voli, ali ne može da se potruži da ga bolje upozna. Posao u dečjoj biblioteci činio se kao prikladno lažno zanimanje. Sjajno sam se zabavljala dok sam pretraživala internet forume u potrazi za šarmantnim anegdotama.

„Danas sam pronašla tri krepera u obliku zlatne ribice u našem najnovijem primerku knjige *Matilda*”, kažem sa osmehom. *Ili je barem korisnik Redita po imenu volimvelikeknjige tako rekao.*

„To je *tako* smešno”, odvrati Kerolajn, i pritom se ne nasmeje, ne osmehne, niti na bilo koji drugi način pokaže koliko joj je to zabavno. Zatim se nagne bliže k meni i šapne, kao da njen sin, koji je na korak od nas, ne može da nas čuje. „Mi smo *tako* srećni što si došla, Elsi.” *Mi*, verujem, podrazumeva i Gregovog oca, koji bez reči stoji pored nje i stavlja tri kockice sira u usta, s praznim osmehom osobe koja je prestala da uživa u društvu drugih ljudi još 1999. „Mi smo se *tako* mnogo brinuli za Gregorija. Ali sada je s tobom i nikada nije bio srećniji.” *Stvarno?* „Gregori, pobrini se da večeras provedeš mnogo kvalitetnog vremena sa svojom bakom. Izi fotografiše polaroidom

i daće joj slike na kraju proslave – potrudi se da budeš na *sva-koj* od njih.”

„Ja ću se pobrinuti za to, gospodo Smit”, obećavam i hvatam Grega podruku. To obećanje kršim petnaest sekundi kasnije, na kraju jarko osvetljenog hodnika, kada on ispije ostatak svog vina, ukrade dva velika gutljaja mog, a zatim prošapuće: „Vidimo se za deset minuta”, pa se zaključa u kupatilu.

Osmehnem se i pustim ga. Imam zaštitnički stav prema njemu – u tolikoj meri da sam prekršila standardni protokol *Lažnjaka* i pristala da izađem na više lažnih sastanaka s njim, u želji da ga odbranim od razbojnika, gusara i njegove šire familije. Možda je sve ovo ispalo tako zato što je prva rečenica koju je paničnim glasom izgovorio u mom prisustvu bila: „Moja majka neprestano pita zašto nemam devojku”, praćena nesigurnim, nervoznim objašnjenjem zašto neće imati devojku u bližoj budućnosti – objašnjenjem u kojem sam i te kako mogla da se pronađem. Možda i zbog toga što uvek izgleda onako kako se ja osećam: umorno i skrhanu. U nekom drugom životu bili bismo najbolji prijatelji, spojeni neminovnošću dobijanja čira na želucu od silnog stresa.

Naiđem na kuhinju u kojoj nema nikoga, ušunjam se u nju i posmatram spiralu crvene boje kako otiče niz odvod dok prosipam ostatak vina iz čaše u sudoperu. Bespotrebno bacanje. Trebalo je jednostavno da ga odbijem, ali bi to izazvalo pitanja, a ja ne želim da objašnjavam kako je alkohol opasan glikemijski terorista i da moj jadni pankreas ne pregovara sa...

„Nije po tvom ukusu?”

Poskočim od straha. I vrisnem. I gotovo ispuštim čašu koja verovatno košta više nego moje postdiplomske studije.

Mislila sam da nema nikoga. Zar nisam bila sama u prostoru? *Bila* sam sama. Ali Gregov stariji brat je tu i stoji naslonjen

na mermerni pult, s rukama prekrštenim na grudima. Njegove nesvakidašnje oči različite boje posmatraju me uobičajenim nedokučivim pogledom. Stojim između njega i jedinog ulaza u kuhinju – ili sam ga previdela, ili je na neki način prevazišao prostorno-vremenski kontinuum.

Ili sam ga pomešala s frižiderom. Naposletku, i *jesu* slične veličine.

„Jesi li dobro?“, pita.

„Ja... jesam. Da, oprosti. Samo sam...“ Nateram sebe da se osmehnem. „Zdravo, Džek.“

„Zdravo, Elsi.“ Izgovara moje ime kao da mu je sasvim poznato. Kao da je to prva reč koju je naučio. Nešto njemu veoma blisko, a ne samo niz samoglasnika i suglasnika koje jedva da je imao razloga ikada da koristi. Naravno da se ne osmehuje. U stvari, *osmehuje se*, ali nikada meni. Kad god smo u istoj prostoriji, on je upečatljiva, veličanstvena, ozbiljna figura čija je omiljena zabava, čini se, da ocenjuje koliko sam nedostojna Gregove naklonosti.

„Ne voliš vino?“

„Nije to u pitanju.“ Trepnem, zbunjena. Na podlaktici ima tetovažu, jedan delić nje izviruje mu ispod zavrnutog rukava košulje. Jer, *naravno*, nosi farmerke i kariranu košulju, iako je na pozivnici jasno pisalo da se očekuje poluformalna odeća.

Ali on je Džek Smit. Može da radi šta god želi. Verovatno ima dozvolu urezanu u to ludilo od bicepsa. Utisnut pečat na plavoj četvrtini desnog oka, onoj koja iskače u odnosu na kestenjastu boju njegovih dužica.

„Vino je sjajno“, kažem, pribavši se. „Ali upala mi je muva u čašu.“

„Stvarno?“

Ne veruje mi. Ne znam kako to znam, ali znam. I on zna da ja znam. Mogu to da vidim, ne – mogu to da *osetim*. Trnce u

dnu kičme, tečne, iskričave i tople. *Budi obazriva, Elsi, govore mi. Smestiće ti zločin protiv dobrobiti grožđa. Provešćeš ostatak života u zatvoru. Posećivaće te jednom nedeljno da te gleda kroz pleksiglas i izaziva ti nelagodu.*

„Sigurno te Izi traži”, kažem, u nadi da ću ga se otarasiti. „Gore je, na spratu.”

„Znam”, odgovori, ali *ne* odlazi na sprat. Samo me posmatra – pažljivo, smireno, kao da zna neku tajnu o meni. Da čistim zube koncem samo jednom nedeljno. Da ne razumem šta je Dau Džouns, iako sam čitala objašnjenje na *Vikipediji*. I druge, zastrašujuće, *mračnije* stvari.

„Da li je tvoja devojka došla s tobom?”, pitam kako bih nečim ispunila tišinu. Jednom prilikom je doveo devojku na porodično okupljanje. Bila je geolog. Najlepša žena koju sam ikada videla. Ljubazna. I zabavna. Volela bih da mogu da kažem da je daleko iznad njegovog nivoa.

„Nije.”

Opet tišina. I još posmatranja. Osmehnem se da sakrijem koliko agresivno škrgućem zubima. „Dugo se nismo videli.”

„Od Dana rada.”

„Aha. Tako je. Zaboravila sam.”

Nisam zaboravila. Pre današnjeg dana, srela sam Džeka samo dva puta, jednom, pa onda drugi put, i oba ta puta su tvrdoglavo zaglavljena u mom mozgu, stvaraju osećaj prijatan koliko i onaj koji izazivaju listići spanaća zaglavljani između zuba. Prvi put je bio na Gregovoj rođendanskoj večeri, kada smo se Džek i ja rukovali a on je uzdržano klimnuo glavom u znak pozdrava. Zatim je čitavu noć proveo tako što me je intenzivno posmatrao s neskrivenom znatiželjom, a onda pitao Grega: „Gde si je upoznao?” i „Koliko ste dugo zajedno?” i „Je li veza ozbiljna?”, sa ispitivačkim, lažno opuštenim tonom od kojeg su mi niz kičmu prošli čudni trnci.

Dakle, Džek Smit nije baš moj obožavalac. U redu. Dobro. Šta god.

A onda je došao drugi put. U kasno leto, na zabavi pored bazena koju su Smitovi upriličili povodom Dana rada.¹ Ja svakako nisam plivala jer ne postoji način da se insulinska pumpa sakrije kada si u bikiniju.

Nije me sramota što sam dijabetičar. Imala sam gotovo dve decenije da prihvatim svoj previše aktivan imunosistem koji se sjajno zabavlja dok uništava ćelije neophodne za opstanak mog organizma. Ali reakcije ljudi na saznanje da moram redovno da pumpam insulin u telo mogu biti veoma nepredvidive. Kada mi je dijagnostikovao dijabetes (imala sam deset godina i drastično mi je pao nivo šećera u sali za fizičko, nakon čega sam dobila okrutni ali sasvim nemaštoviti nadimak Treperava Elsi), prisluškivala sam roditelje dok tiho razgovaraju iza zavese u bolničkoj sobi.

„Samo nam je još ovo trebalo.” Mama je zvučala iscrpljeno.

„U potpunosti se slažem.” Tata je zvučao isto tako. „Mora da smo mi krivi. Lens sigurno neće završiti srednju školu, a samo je pitanje dana kada će Lukas biti uhapšen zbog tuče na parkingu *Volmarta*. Naravno da se ispostavilo da naše jedino dete s kojim lako izlazimo na kraj ima neku falinku.”

„Nije *ona* zbog toga kriva.”

„Nije.”

„Ali terapije će biti skupe.”

„Znam.”

Ne krivim svoje roditelje, moj brat Lens zaista *nije* završio srednju školu (i sada odlično zarađuje kao električar), a Lukas *jeste* uhapšen (mada iza *Šejk šaka*, i to zbog posedovanja droge

¹ U Sjedinjenim Američkim Državama Dan rada se obeležava prvog ponedeljka u septembru. (Prim. prev.)

koja je sada legalizovana). Mama i tata su bili umorni, previše opterećeni. Pomalo siromašni. Nadali su se odmoru, nečem lakšem za promenu, i zaista mi je bilo žao što nisam ispunila njihova očekivanja. Da im se odužim, pokušala sam da učinim svoje zdravstvene probleme – i sve ostale probleme – što manje приметnim. Opažam da se ljudima više dopadam ako ne moraju da troše emocionalnu energiju na mene. Zbog toga nisam plivala na zabavi za Dan rada kod Smitovih, već sam sedela na prostirci i pojela parče torte, s majstorski nameštenim osmehom na licu. Zbog toga sam pogrešno izračunala broj ugljenih hidrata koje smem da unesem i količinu insulina koja će mi biti potrebna. I zbog toga sam se teturala po travnjaku letnjikovca porodice Smit u Mančesteru na moru, obeznanjena od glukoze, zamagljenog vida i glave koja pulsira od bola, dok sam pokušavala da se setim gde sam ostavila telefon kako bih mogla da podesim količinu unosa leka i...

Udarila sam u Džeka.

Doslovno. Nisam ga videla i zakoračila sam pravo u njegove grudi kao da je neka super masivna crna rupa. Što nije bio. Crna rupa, mislim. Super masivan, doduše, jeste.

„Elsi?” *Uh.* Taj njegov *glas.* „Jesi li dobro?”

„Da. Jesam, ja...” *Hoću li sada da se ispovraćam?*

Obuhvatio mi je obraze rukama i pažljivo mi pogledao lice. „Da pozovem Grega?”

„Nemoj, nije potrebno...” Bol mi je probola glavu.

„Pozvaću Grega.”

„Ne... *nemoj* da zoveš Grega, molim te.”

Namrštio se. „Zašto?”

„Zato...” *Zato što su dobre lažne devojke lake za održavanje. Osmehuju se, nemaju izražene stavove o korijanderu, i nikada, ali baš nikada, ne odvlače vas sa zabave pored bazena.* „Možeš li – moram u toalet – i potreban mi je mobilni...”

Trenutak kasnije, s torbom u krilu, našla sam se u kupatilu koje je izgledalo kao luksuzni spa-centar. I volela bih da kažem da ne znam kako sam tamo dospela, ali u mom umu obitava jedno maglovito sećanje. Sećanje na snažne ruke koje me podižu; na to kako me neko nosi, kao da sam lakša od pera; na topli dah na mojoj slepoočnici, na nerazgovetne reči kojih ne mogu da se prisetim.

I to je to. Je li Džek bio ljubazan i koristan? Jeste. Da li je poverovao u priču koju sam kasnije izmislila, da ne želim da uznemiravam Grega svojim migrenama? Sumnjam da jeste, s obzirom na njegov skeptičan, hladan i uporan pogled. Možda misli da se drogiram. Možda se plaši da ću ukaljati nasleđe Smitovih svojim slabim genima sklonim glavobolji. *Sigurno* veruje da njegov brat može da pronađe bolju.

Ali nije važno. Džek nije moj prioritet – već njegova majka. Što je dobro, jer nemam pojma koju Elsi Džek želi.

To je nečuveno za mene. Profesionalac sam u čitanju ljudi, ali Džek – taj *ništa* ne odaje. Ne znam šta da pojačam, šta da smanjim; šta da sakrijem, a šta da odglumim; koju ličnost da žrtvujem na njegovom oltaru. Kao da pokušava da me dešifruje, a da me pritom ne promeni – a to je nemoguće. Ljudi se ne ponašaju tako, makar ne sa mnom.

Dakle, kada pita: „Kako si, Elsi?“, tonom koji deluje možda previše radoznalo, osmehnem se što neutralnije.

„Kao i obično. Fantastično.” *Ovoga puta ne nameravam da se srušim na tebe.* „A ti? Kako je na poslu?” On je valjda neki profesor fizičkog, Greg je jednom prilikom to pomenuo. To me nije iznenadilo, s obzirom na to da je građen kao neko ko ima *kros fit* nalepnicu na svom automobilu i ko pije proteinske šejkove dok čita članke o dizanju tegova u muškim časopisima. Ostali članovi porodice Smit su tamnokosi, mršavi i slabašni.

A kao sušta suprotnost njima, on je plavokos, snažan poput tenka, za glavu viši od svog najvišeg rođaka, sa svim tim muževnim crtama lica i dubokim glasom. Moja teorija: preumorna medicinska sestra zamenila je bebe u bolničkom krevecu. „Imaš li uspešan semestar?”

Uzdržano promrmlja. „Nisam ubio nijednog svog studenta. Još uvek.”

Iznenadujuće pristojan stav. „Čini se kao dobra stvar.”

„Meni se ne čini.”

Sranje. Uspeo je da me nasmeje. „Zašto želiš da ih ubiješ?”

„Stalno negoduju. Ne čitaju silabus.” Silabus iz fizičkog? Čitav nastavni plan mog nastavnika fizičkog svodio se na to da nas blamira zato što ne umemo da se popnemo uz konopac. Zaista je napravljen vidan pomak u obrazovanju. „Lažu me.”

Progutam knedlu. „U vezi s čim?”

„U vezi s mnogim stvarima.” Oči mu zasijaju, usne mu se iskrive, a ramena nabreknu ispod košulje i...

Nekada sam mislila – ne, *znala sam* da svetlokosi momci nisu privlačni. U srednjoj školi? Sve su bile zaljubljene u Legolasu, a ja u Aragorna. U kvizu na *Bazfidu* „Koja ste kuća iz *Igre prestola*?” nikada ne bih ispala Targarjen. Mrzim što gledam Džeka Smita, s njegovom savršenom vilicom i rupicama na obrazima i s tim savršenim rukama, i smatram da je zgodan. Možda je jednostavno najbolje da ga uopšte ne gledam. Da, to je odličan plan.

„Oprosti”, izgovorim pristojnim tonom. „Greg me sigurno traži.” Okrenem se, ne dajući mu mogućnost da odgovori, i istog trenutka imam osećaj kao da sam se oslobodila gravitacijske singularnosti.²

² Prema teoriji relativnosti, u centru crne rupe postoji singularnost gde prostorno-vremenska krivulja postaje beskonačna, a sila gravitacije beskonačno jaka. (Prim. prev.)